

Kapitel 5

Överarmarna stod rakt ut från kroppen, med underarmarna böjda i nittio graders vinkel och pekades upp mot skyn. Liket studsade och for på rygg över den ishårda marken, på håll såg det nästan ut som att en plog drogs efter traktorn.

Den tyske journalist som smugglat ut beviset för övergreppen på civila hade med risk för sitt eget liv hållits gömd av soldater som fått nog av mördandet.

De första bilderna från det senaste kriget i den ryska utbrytarrepubliken Tjetjenien hade just nått omvärlden. Knapphändiga andrahandsuppgifter hade då och då dykt upp i media, men aldrig tidigare något fotografi. Ledningsstolpar och träd svischade förbi, Alex bläddrade vidare.

Han zappade lite förstrött mellan kanalerna alltmedan soffan slöt sig om honom. Han slumrade till.

Jag räknar med att du gör vad som krävs.

Minnet av ett samtal för länge sedan poppade upp.

Projekt Falcon... Inget du tycker är konstigt...

Fjärrkontrollen föll i golvet med en smäll när den halkade ur hans grepp. Han kvicknade till, gick ut i köket och bredde sig en macka. Han kom att tänka på teknikern, Mats, som jobbade för marknadschefen. Som varit ute och installerat produkterna och undervisat de polisiära slutkunderna och som alltför ofta föll för

frestelsen att skryta om sina resor, trots att sekretessen förbjöd det. Som berättade att han åkt militär bandvagn.

Tjetjenien ingoing, Tjetjenien outgoing...

Orden hade sagts på den förra arbetsplatsen och syftat på telefonsamtal till och från den ryska delrepubliken. *Falcon...*

Tankarna tystnade för en stund. Produkten, med en funktionalitet som *skiljde sig något* från deras normala leveranser, användes av den ryska säkerhetstjänsten i Tjetjenien.

Den murkna och grånade träbritsens torra spetor rispade kinderna. Luften var kvalmig och stank av tjära, brandrök och exkrementer. Spottloskor for och ilska nävar hyttes i ett öronbedövande skrån.

Pöbelhopen vrålade besinningslöst mot honom där han låg på schavotten med händerna hårt uppbundna på ryggen. Tre män med heltäckande svarta huvor med små osymmetriskt urklippta hål för ögonen kliver fram ur folkhavet. Knivarna blänker.

Tygtrasan som tryckts in mellan tänderna hålls på plats av ett grovt hampasnöre som virats flera varv och bundits med en hård knut i nacken. Den kortare av männen böjer sig över honom och skär långsamt i hans vänstra överarm varvid en centimetertjock filé av hud, underliggande muskelvävnad och senor avlägsnas. De bägge andra bearbetar armar och ben med samma metoder.

Bödlarna tar ett steg bakåt och drar av sig huvorna. Alex vrider sig och lyckas få en skymt av männen, ansiktena syns tydligt på bara några meters håll. Mannen som

börjat skära hade varit hans närmsta chef. De andra: avdelningschefen och områdeschefen.

Han slår upp ögonen, det första han märker är kinden som klibbar mot kudden. Både den och sängkläderna är dränkta i svett. I drömmen hade tankarna kopplats samman, systemet de byggt hade avlyssnat samtliga samtal som passerade och kokat ner rösternas unika drag till en nyckel av frekvenser och amplituder. Individer hade i realtid identifierats och kopplats till aktuella telefonnummer, och i förlängningen till gatuadresser.

Med minimal tidsfördröjning hade alltså individer via sin röstkaraktäristik knutits till fasta telefonnummer och fysiska adresser under pågående samtal. Därefter hade positionen sänts till artilleriet.

Ett långskott som gick in.

Folk hade pratat om det. Han själv med, fast han förträngt det. När han slutat på det där förbannade råttstålet till arbetsplats hade han lämnat det även i sinnet. Det var dock inte ömsesidigt ty de hade övervakat honom under den första anställningen, fortsatt på den nuvarande, samt utanför arbetet via Säkerhetspolisen.

Ledningsgruppen var väl medvetna om att verksamheten drog in betydande belopp via moraliskt tvivelaktig försäljning, inte sällan till allt annat än demokratiska stater. Inkomster man var beredd att gå mycket långt för att maximera och skydda.

Så snart det nya bolaget kontaktats av den förre arbetsgivarens säkerhetsavdelning skulle ett muntligt erbjudande om en ny anställning förnekats.

Ingen anställer en säkerhetsrisk och ingen riskerar frivilligt att hamna i sökarljuset, alltid finns något att dölja.

Efter en tid utan riktiga arbetsuppgifter kunde man få bort honom på grund av arbetsbrist, eller av påhittade personliga skäl. Välja ut information, skruva den och teckna en smutsig historia. Det var planen.

Om han därefter och mot förmodan lyckades skaffa nytt jobb kunde han snacka bäst han ville. En pajas och rättshaverist ingen skulle ta på allvar. Referenserna var tänkta att vara fullkomligt meningslösa.

När deras uppblåsta och grandiosa plan sprack och han smet ut, med trovärdigheten i behåll och dessutom till det enda ställe där folk skulle fatta att han talade sanning, hade chefen fått de andra att tro att Alex tänkte snacka. Kanske för att han ville hämnas, kanske för att han på fullt allvar trodde att Alex var lika småaktig som han själv.

Till följd av detta hade områdeschefen för *lawful interception* anlagt moteld och övertygat Säkerhetspolisen om att Alex med sina kunskaper om telefonavlyssning hotade inte bara en verksamhet inom Edot, utan också var en fara för Säkerhetspolisen självt. Även beställaren av *Project Falcon* informerades om risken.

Med sina dubbla användningsområden kunde *Project Falcon* vara ett brott mot den svenska lagen om strategiska produkter. En rättslig prövning var inget områdeschefen var särskilt sugen på, förhoppningsvis skulle den ryska säkerhetstjänsten lösa det problemet.

Alex svor för sig själv där han satt bakom sin stängda kontorsdörr, viskade hennes namn och klädde sina morbida fantasier i svavelosande fraser. Han tänkte på

områdeschefen inom *lawful interception*. Han som hade hållhakar på precis alla och som ingen bråkade med i onödan. Det ryktades att inte ens överordnade gjorde sig till fiende med honom.

Områdeschefen hade makt över tekniken och kunde testköra produkterna ute i fält utan åklagarbeslut. Med några knapptryckningar avlyssnade han vem som helst. Sin egen chef, dennes chef, bolagsstyrelsen, statsministern eller kungen själv. Informationen kunde han sälja till andra företag eller till främmande makts underrättelsetjänster som han ju umgicks med naturligt i sitt arbete, utan att någon hade en jävla aning. En lukrativ verksamhet som nu var hotad.

Alex fick syn på henne bakom gardinerna. Där stod hon nu, rikemansdottern och överklasstjejen, med vars hjälp han begripit hur allt hängde ihop. Hennes ansikte var kritvitt och munnen halvöppen. Hon såg fullkomligt skräckslagen ut.

Minnena sköljde över honom likt en tsunami. Skåpbilar som stått parkerade på balkongsidan, förare som skruvat med teleobjektiv. En morgon när han kom till jobbet hängde en skylt om kameraövervakning utanför hans kontor, även fast den åkte ner efter några minuter så var det en skön känsla att ha någon på sin sida.

Antingen var det som han nu trodde, att han var övervakad överallt och på alla sätt det var möjligt. Eller så var han tokig. Han chansade på det förstnämnda, skrev på tavlan utanför att han var sjuk och gick hem. Han tänkte inte invänta en *samlad bedömning* som han omöjligen kunde värna sig mot.
